

ANDREW GRANT

V ŽIVOTĚ MUSÍŠ VŠECHNO ZAHRÁT NA PRVNÍ DOBROU. AŽ DO TEĎ.

ZEMŘÍ DVAKRÁT

ZEMŘI DVAKRÁT

ANDREW
GRANT

ZEMŘI
DVAKRÁT

Přeložil Ondřej Duha

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2010 by Andrew Grant

All rights reserved.

Z anglického originálu *Die Twice*

(Published by St. Martin's Paperbacks, New York, 2011)

přeložil © 2017 Ondřej Duha

Redakce textu: Jiří Pacek

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Grafická úprava obálky © 2017 Bohumil Fencel

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-892-6 (ePub)

Pro Tashu.

Mé slunce, můj měsíc a mé hvězdy –
jen jasnější a krásnější.

Měl dvě zbraně, jak jsem předpokládal. Svou služební a záložní. Zbrusu novou Berettu M9/92F a starý, poškrábaný Walther PPK. Jednu pod levou paží, druhou připnutou k levému kotníku.

Obě byly ještě v pouzdrech.

Předčasné ukončení kariéry kolegy agenta se řídí přísným protokolem. Ten vyžadoval, abych vytáhl tu berettu. Vložil mu ji do pravé ruky. Ohnul ukazováček okolo spouště. Uvolnil pojistku. Vypálil aspoň jednu kulku. Dopřál mu posmrtnou důstojnost tím, že si ten, kdo najde jeho tělo, bude myslet, že padl v boji.

Už jsem se těmito pravidly řídil. S jedním Arménem. Se dvěma Iránci. S Peruáncem. S Ukrajinцем. Při jedné bizarní příležitosti dokonce i s Francouzem. Ale toho večera jsem nechal zbraně, kde byly. Ani jsem neodepnul pásky, které je držely na místě. Prostě jsem ho nechal ležet na tom pruhu hrubého koberce, zvedl vysokou zelenou plechovku, kterou si tak toužil odnést, a odešel.

Byl ze zpravodajské služby Královského námořnictva stejně jako já.

Urážka, kterou jsem mu uštědřil, byla úmyslná. Naplánovaná. Jasně čitelná pro každého z našeho světa.

A vyhrazená jen pro zrádce.

JEDNA

Pocházím z malé rodiny. Moje matka byla jedináček. Otec měl jednu sestru, ale nebyli si blízcí. Když jsem byl dítě, moc jsme se s ní nevidali. Částečně proto, že stále žila v Irsku a rodiče obtěžovalo tam jezdit. Ale hlavně proto, že spolu ti dva nevycházeli. Tatínek je velice praktický a přízemní. Když se něčeho nemůže dotknout nebo to ochutnat, neexistuje to. Moje teta byla pravý opak. Její život jí skoro nepatřil. Vzdala se veškeré osobní zodpovědnosti a prostě se nechala unášet řízená nekonečným proudem znamení, předzvěstí, předtuch a zlých tušení.

A zvláště tyto předtuchy mezi ně vrazily klín. Považoval ji za bláznivého, napůl pohanského prostáčka. Ona si myslela, že je moc upjatý a zabedněný na to, aby viděl svět, který má před nosem. Takže se pohádali při každém rodinném setkání. Nekompromisně. Ne že by na sebe řvali. Bylo to mnohem rafinovanější. V určitém bodě, brzy po příjezdu, oznámila, že má předtuchu. Už jsme na to čekali. On se jí vysmál. Pak začal souboj. Nekonečné probodávání pohledy. Jedovaté poznámky. Cynické postřehy. Úroveň sarkasmu prudce stoupala, dokud se neprokázalo, že má jeden z nich pravdu, a druhý se neponořil do neproniknutelného uraženého mlčení.

Věřte mi, že tyhle návštěvy byly pokaždé zábava.

Já názorově zapadám někam mezi ty dva. Rozhodně nevěřím, že budoucnost je už daná. Nejsme bezmocní. Náš osud je rozhodně v našich rukou. Ale když se trochu zamyslíte a přidáte trochu svých zkušeností, není zas tak těžké vidět, co čeká za rohem.

Aspoň v určitých případech.

Hlavně v těch zahrnujících šéfy a jejich pitomé plány.

Věděl jsem, že mě nikdo nesleduje, ale přesto jsem se z taxíku z Midwaye nechal vysadit tři čtvrtě kilometru od cíle. Ale nebyla to jen náhodná paranoia. Starých návyků se člověk těžko zbavuje. První, co musíte udělat, když vás vyšlou na nové místo, je napojit se na služební šeptandu. Zjistit, jak to ve vašem novém městě chodí. Je to rychlejší a efektivnější než jakýkoliv firemní intranet, s jakým jsem se kdy setkal. A podle toho, co jsem slyšel o současném stavu hry, nebyla trocha zvýšené opatrnosti na škodu.

Cesta z letiště mi připadala překvapivě nudná. Neměl jsem ponětí, proč mě do Chicaga poslali, ale to nebylo neobvyklé. U spousty úkolů nedostanete zpočátku žádné vodítko, o co půjde. A to, jak mise vypadá na papíře, je obvykle na milion mil vzdálené od situace v terénu. To je jedna z věcí, které mě na mé práci baví. Je to, jako když dostanete fotografii z polaroidu a sledujete, jak se na teplém, lesklém papíru pomalu vynořuje obrázek. Ale povědomý pocit příslibu a očekávání toho rána úplně chyběl. Za normálních okolností jsem si první pohled na nové místo vychutnával, ale teď mě panorama města zahalené smogem nechávalo zcela chladným. To proto, že jsem věděl, že tam nebudu mít nic smysluplného na práci. Jenom jsem projížděl. A doufal jsem, že rychle. Měli mě povolat rovnou zpátky do Londýna. Takhle zájždka na mě působila dojmem špatné odbočky. Měl jsem pocit, že mě má poslední mise – nebo debakl, jenž po ní následoval – svedla z dálnice a moje kariéra teď bloudila po klikatých okreskách. Potřeboval jsem se dostat zpátky do středu dění, očistit

svou pověst. A najít si nějakou skutečnou práci. Něco, co by mě roztýlilo, abych příliš dlouho nerozjímal o nepřítomných přátelích.

Mé rozkazy byly jednoduché. Hlásit se styčnému důstojníkovi jménem Richard Fothergill. Nikdy jsem s tím chlapem nepracoval, ale v průběhu let jsem o něm často slyšel mluvit. Vyhledka na setkání s ním byla slunečním paprskem prořezávajícím těžké, kypící mraky, které od rozbřesku zaplňovaly oblohu. A ne proto, že byl známý jako příjemný člověk. Jeho pověst naznačovala pravý opak. Což mi toho rána vlastně připadalo pozitivní. Nedávné události mě odradily od dalšího rozšiřování mého okruhu přátel.

V mé profesi existuje v budování přátelství čára, kterou je lepší nepřekračovat. Důvod je celkem zjevný. A ta čára je ještě výraznější, když jde o bližší, osobnější vztahy. Když jsem začínal, bylo mi tohle pravidlo jasně vysvětleno a tehdy se mi ani nesnilo, že bych ho porušil. Plnil jsem jeden úkol za druhým a nikdy jsem nezakolísal. A pak, před třemi lety, se objevilo něco, co to změnilo. Nebo spíš někdo. Můj styčný důstojník při práci v Madridu. Tanya Wilsonová. Nejúžasnější člověk, jaký kdy žil.

Tanya i já jsme znali pravidla. Byli jsme si vědomi protokolů. Slyšeli jsme všechna moudrá slova a rozumné rady od nadřízených. Ale navzdory tomu všemu se nám ta čára, která nás rozdělovala, rozplynula před očima. Bylo to, jako by nikdy neexistovala. Bez ní jsme začali padat. A byli bychom dopadli až na dno, nebýt dvou věcí. Mého pobytu v nemocnici pro mě. A jejího přeložení.

Hodiny po Tanyině odchodu se změnilы ve dny a pak v týdny, ale nikdy nezmizela z mých myšlenek. A dokonce ani poté, co se měsíce změnilы v roky, ji nikdo nenahradil. Často mě napadalo, jaké by to asi mohlo být, kdyby se naše cesty znovu zkrížily. Skoro jsem však ztratil naději, že se to kdy stane, když tu se náhle vynořila. Bylo to na konci případu, který jsem právě uzavřel. A její přítomnost mi ukázala dvě věci.

Plamen za dobu našeho odloučení nepohasl.

A čára, která nás měla oddělovat, byla nakreslená z dobrého důvodu. Takže se sluší říct, že jsem ve chvíli, kdy můj osobní i profesionální život potřeboval povzbuzující injekci, hledal krátkodobé rozptýlení. Richard Fothergill se na to zdál být ten pravý. Byl to velice neobvyklý člověk, protože i když teď pracoval jako styčný důstojník, měl za sebou službu v terénu. Podařila se mu kariérní změna, kterou by většina pozorovatelů považovala za nemožnou už proto, že ze statistického hlediska nemožná je. Ověřil jsem si to. A podle toho, co jsem slyšel, ji dosud zvládlo jen šestnáct lidí.

Domníval jsem se, že mrakodrap John Hancock Center je dostatečně nevinné místo, tak jsem si pod ním našel vhodnou polohu kousek od vlnítek a fontán. Na pět minut jsem se tam zastavil a sledoval nakupující, turisty a úředníky přetlačující se s větrem. Počkal jsem, dokud jsem si nebyl jistý, že mi nikdo nevěnuje nežádoucí pozornost. Pak jsem ušel blok na sever, přešel ulici a vrátil se po opačné straně Michigan Avenue.

K mrakodrapu Wrigley Building mi to trvalo dvanáct minut. Veřejný vchod do britského konzulátu je ve třináctém patře, ale já vyjel výtahem do čtrnáctého ke kanceláři označené naším obvyklým krycím názvem – Britský obchod a investice. Recepční mě očekávala. Zkontrolovala můj průkaz, pak vyšla zpoza pultu a dovedla mě k řadě dveří napravo od vstupní haly, směrem od hlavní chodby. Byly čtvery. Zvenčí vypadaly jako dveře šatníku, ale když jsem otevřel nejbližší, viděl jsem, že vedou k hladkému válci asi dva metry vysokému a metr v průměru. Přední část válce se odsunula a ona mi pokynula, abych vstoupil dovnitř. Bylo neobvyklé, aby mě lidé obtěžovali podobnými věcmi, ale po tom, co se tady zjevně stalo v posledních několika dnech, jsem předpokládal, že jsou určitá bezpečnostní opatření nezbytná. Poslechl jsem a zahnuté sklo se za mnou okamžitě zasunulo zpátky na místo. Uslyšel jsem tiché syčení a celých dvacet minut kolem mě vířil suchý stlačený vzduch. Pak zvuk utichl. Počkal jsem, až stroj vysaje inkriminující částice. Pak kontrolka nad mou hlavou

změnila barvu z červené na zelenou, panel přede mnou se odsunul a pustil mě do úzké šedé chodby na druhé straně.

Kancelář, kam jsem měl namířeno, byla na jejím konci nalevo. Dveře byly otevřené, tak jsem krátce zaklepal a vstoupil. Místnost byla větší, než jsem čekal. Asi sedm krát deset metrů. Slušná velikost na kancelář styčného důstojníka. Vlastně jsem nikdy větší neviděl. Nalevo se nacházel psací stůl se skleněnou deskou, úplně prázdný, a za ním stála supermoderní židle z chromu a černého síťového výpletu. Napravo byl kulatý prosklený kávový stolek pokrytý novinami a obklopený čtyřmi koženými křesly. Většinu podlahy mezi těmi dvěma oblastmi zaplňoval hustě tkaný orientální koberec. A další muž přímo přede mnou na druhé straně místnosti. Stál zády ke mně a díval se na řeku z prostředního ze tří velkých oken. Měřil asi sto osmdesát centimetrů a měl husté, lesklé šedivé vlasy úhledně zastřižené nad límcem modrého saka s tenkým proužkem. Když se obrátil, aby mě přivítal, uviděl jsem, že má ve vráscité tváři vážný a důstojný výraz jako politik nebo soudce. Odhadl jsem, že mu táhne na šedesát. Byl chytrý. Imponující. Typ člověka, kterého by korporace nebo vládní úřad postavily před kameru, aby sdělil veřejnosti tu nejhorší zprávu. Jedinou slabinou na jeho dokonalém vzhledu byla levá paže. Měl ji na pásce. Nebylo to však to zranění, co mi padlo do oka. Už jsem slyšel zvěsti o tom, že ho nedávno škrábla kulka ráže devět milimetrů. Vypálená jeho kolegou. Ne. Byla to látka, kterou si vybral jako oporu pro svou zraněnou ruku. Přesně stejná jako ta, ze které byl jeho oblek. Závěs podle poslední módy. Bylo mi jasné, že tenhle chlap by to už v terénu nezvládl. Nejspíš trávil příliš času za psacím stolem. Nebo před zrcadlem.

„Komandér Trevellyan?“ řekl a podal mi ruku. „David?“

„Osobně,“ řekl jsem a potřásl jsem si rukama.

„Rád vás poznávám,“ řekl, vzal mě za paži a vedl mě ke křeslům. „Posadíme se? Mimochodem, jmenuju se Fothergill. Ale prosím, říkejte mi Richarde.“

„Je šance dostat tady kafe, Richarde?“

„Jsem si jistý, že pro vás nějaké můžeme obstarat,“ řekl Fothergill. „S potěšením. Hodně jsme toho o vás slyšeli. Zprávy se šíří rychle. Zvláště z New Yorku. Ve Velkém jablku se nic dlouho v tajnosti neudrží, víte. To byste si měl pamatovat. I když pochybuju, že se tam v dohledné době vrátíte.“

Neodpověděl jsem.

„Žádné problémy cestou, doufám,“ řekl.

„Žádné,“ řekl jsem. „Proč? Měly být? Není to nijak náročná cesta.“

„Nic nečekaného na La Guardií?“

„Nic. Použil jsem terminál námořnictva. Je malý. Tichý. Nebyly tam žádné problémy. Kdyby tak byla taková všechna letiště.“

„No, to je dobře. Vlastně se mi ulevilo. Jsem prostě rád, že se nám podařilo zatahat za ty správné šňůrky. Setřást newyorskou policii na tak dlouho, než se vás podařilo dostat ven.“

„Nám?“

„No, za ty šňůrky vlastně tahali lidé z New Yorku. Ale jsem rád, že vám tady můžeme poskytnout útočiště před bouří. Nemělo by smysl vás odtamtud tahat, kdybyste neměl kam jít.“

„Nepletete si mě s někým? Nikdo mě z ničeho nevytáhl. Dokončil jsem to, co jsem tam dělal. A policie neměla důvod okolo mě čenichat.“

„Samozřejmě,“ řekl Fothergill, vytáhl jedny noviny ze spodku hromádky a položil je přede mě. „Jak vám to vyhovuje. Naprosto vás chápou.“

Byl to den starý výtisk *New York Times* přeložený tak, aby byla vidět reportáž pod velkou fotografií. Na snímku byl dům obehnáný policejní páskou. Titulek zněl JATKA V BRONXU: OBĚTI ZMASAKROVÁNY PŘI NEPOCHOPITELNĚ DIVOKÉM ÚTOKU. Nemusel jsem reportáž číst. Věděl jsem, že podrobnosti nebudou odpovídat realitě. Tak jsem se místo toho rozhlédl po místnosti a hledal na stěnách a na nábytku stopy po kulce. Chtěl jsem vědět, jestli je příběh o tom, jak byl zraněn, pravdivý. Být postřelený ve vlastní kan-

celáři kolegou opravdu vypadalo trochu neobvykle. Neřku-li trapně. Ale na druhou stranu, znal jsem toho chlapa necelé dvě minuty a už jsem začínal chápat, jak se to mohlo stát. Jen s tím rozdílem, že kdybych tiskl spoušť já, potřeboval by víc než tu fešáckou pásku.

„Zajímavý příběh,“ řekl jsem a myslel na to, jak jsem naposledy viděl Tanyu. „Někdo musel mít docela dobrý důvod, aby to celé udělal.“

„Moc dobrý důvod,“ řekl. „Slyšel jsem, že první policista na místě činu vyhodil snídani, tak brutální to byl pohled. A to už něco znamená, na poldu zvyklého pracovat v Bronxu.“

„Opravdu?“ řekl jsem. „To nemůžu posoudit. Nikdy jsem tam nebyl.“

No, jednou vlastně ano. V jednom domě. Abych vyřídil jednu záležitost.

„Jistě že nebyl,“ řekl a zatukal si ze strany na nos. „I když newyorská policie si myslí opak.“

„Už ukázali, že nejsou neomylní,“ řekl jsem.

„Tentokrát ne. Slyšel jsem, že si jsou velice jistí.“

„Jak to? Pokud vím, nikdo tam nepřežil. Nemají svědky ani použitelné stopy.“

Věděl jsem, že tam žádné nezůstaly. Dal jsem si na tom hodně záležet.

„Ale znají totožnost oběti,“ řekl. „A to jim povědělo hodně.“

„Které oběti?“ zeptal jsem se. „Nebylo jich několik?“

Pamatoval jsem si tvář každé z nich. Jejich oblečení. Jak byly cítit. Co dělaly, když jsem se za nimi plížil po domě. Jak vypadaly, když jsem jednu po druhé pokládal mrtvé na zem.

„Myslím, že jich bylo osm nebo devět,“ řekl.

„Podle mě spíš sedm,“ opravil jsem ho. „Tedy podle toho, co jsem slyšel.“

Jenom čtyři z nich však za něco stáli. Ti ostatní si měli najít jinou práci.

„Soustředí se na tu ženu,“ řekl.

A proč ne? Postupoval bych úplně stejně. I když ze zcela odlišných důvodů.

„Jak kavalírské,“ poznamenal jsem.

„Ne,“ řekl. „Jen praktické. Je zajímavá z mnoha důvodů.“

„To určitě je.“

„Myslím to vážně. Třeba kvůli tomu, kdy přišla na řadu. Zemřela jako poslední, víte?“

To jsem věděl. Protože jsem to tak naplánoval. Nestál jsem o žádné vyrušování.

„Jsou si tím jistí?“ zeptal jsem se.

„Ano,“ odpověděl. „Jsou si jistí.“

„Tak se možná skrývala, když se to stalo. Třeba se ji ostatní snažili chránit.“

Nesnažili se nijak usilovně. Ale i kdyby, nebylo by to k ničemu. Nic a nikdo ji té noci nemohl zachránit.

„To si myslí policie,“ řekl. „Že ti muži byli její osobní strážci.“

„V tom případě neodvedli moc dobrou práci,“ řekl jsem. „Skoro se nebránili. Co jsem slyšel. Měla si najmout lepší.“

Vzpomněl jsem si na nemístný pocit míru a bezpečí v tom domě, když zemřel poslední strážce. Ten klid. Ticho. Nevyhnutelnost, jakmile byla odstraněna poslední překážka.

„Policie si nemyslí, že to byla vina strážců,“ řekl. „Vůbec je neviní.“

„Proč ne?“ zeptal jsem se.

Měl jsem pocit, jako bych tam znovu byl, postupoval z místnosti do místnosti, cítil její přítomnost, věděl, že se konec blíží.

„Byli to bývalí vojáci,“ řekl. „Dobře vycvičení. Po zuby ozbrojení. Ani stopa po alkoholu nebo drogách. Ani jeden z nich v práci nespál. Prostě byli přemoženi.“

„To určitě naznačuje větší množství útočníků,“ řekl jsem.

Měl jsem ji na mušce už jednou předtím, ale pak jsem se stáhl a přenechal ji policii. Nehodlal jsem udělat znovu stejnou chybu. A ona to věděla.

„Ne,“ řekl. „Jen jednoho. Profesionála. Někoho, kdo se tímhle živí.“
Varoval jsem ji. Věděla, že přijdu.

„To oni nevědí,“ řekl jsem. „Policie jen střílí naslepo.“

„Ne,“ řekl. „Podívejte, ty strážce někdo pozabíjel jednoho po druhém.“

Potichu, aby nezburcoval ostatní. Ani sousedy. Někteří měli zlomený vaz. Jiní byli zabodnutí, úhledně, mezi žebra. Jeden byl uškrcený. Umírali postupně a metodicky, aby ten někdo získal přístup k té ženě.“

Měl pravdu. Bylo to metodické. Odstranění překážky. Vedlejší ztráty, nic víc. Něco, s čím mohli počítat, když se přidali na špatnou stranu.

„To nic nedokazuje,“ namítl jsem.

„A pak je tu způsob, jak ji zabil,“ pokračoval. „Pachatel ji vyvlekl z jejího úkrytu a potom ji střelil do hlavy. Dvakrát. Zblízka.“

Nechtěl jsem se jí dotknout, ale neměl jsem na vybranou. Neměla dost důstojnosti, aby vyšla ven sama.

„Nejspíš zabiják najatý mafií,“ řekl jsem.

„Ne,“ řekl. „Policie si to nemyslí. Tak za prvé, když ji zastřelil, nebyla na kolenou. Mafie podle všeho pokaždé donutí svou oběť, aby si klekla. Ten, kdo tohle udělal, se jí chtěl dívat do očí, když tiskl spoušť.“

„Třeba byl ten chlap pyšný na svoji práci,“ nadhodil jsem.

„Třeba, ale nebylo to dost brutální,“ řekl. „Chyběl v tom sadismus. Kdyby to měl na svědomí nějaký gang, nechal by tam vzkaz. Něco zvrhlého. Šíleného. Možná i psychopatického. Takhle to chodí všude. Ale ten, kdo tohle udělal, byl chladnokrevný. Jednal promyšleně. Uváživě. Jako chirurg odřezávající zhoubný nádor.“

Ted' na to kápl. Ta žena byla zhoubná. Jako smrtící tumor, ničila všechno, čeho se dotkla. Nepřipadalo v úvahu, abych ji nechal přežít.

„No, mohli bychom spekulovat celý den,“ řekl jsem. „Ale ať ji zabil kdokoli, předpokládám, že si to zasloužila.“

„To určitě ano,“ řekl. „Ale jde o to, že tohle bylo osobní. Ta žena byla popravena. Tahle konkrétní žena. Kterou jste čistě náhodou znal. Velmi dobře, myslím.“

„Já ji znal?“

Znal jsem ji až moc dobře. A z celého srdce si přeju, aby ten den, kdy jsem se s ní setkal, nikdy nezačal.

„Podle všeho jste byl nedlouho před tím hostem v jejím domě,“ řekl.

„Opravdu?“ opáčil jsem. „A kdo to byl? Neviděl jsem v té reportáži žádné jméno.“

„Policie ho nezveřejnila. Mé zdroje mi daly jenom křestní jméno.“

„A jak znělo?“

„Lesley. Ačkoliv myslím, že jste to věděl.“

Lesley. Úplně obyčejné jméno, než jsem ji potkal. Ted' jméno, které nikdy nezapomenu.

„Lesley?“ zopakoval jsem. „To je dost časté jméno. V městě velkém jako New York jich musí být spousta.“

„No tak, Davide,“ řekl. „Hraju to tu s vámi už dost dlouho. Oba víme, že jste to udělal. A tady jste mezi přáteli.“

„Hezký pokus. Ale nic nepřiznávám.“

„Jistě že ne. To je první pravidlo. Ale nezasloužil byste si svoji uniformu, kdybyste se po tom, co ta žena udělala, jenom držel zpátky.“

Neodpověděl jsem.

„Chápu to, Davide,“ řekl. „Opravdu. Tahle práce se zas tak moc neliší od života v terénu. My styční důstojníci tvoříme docela semknutou komunitu. Slyšel jsem, co tahle Lesley udělala Tanye. A slyšel jsem, že jste si vy dva byli blízcí.“

Nijak mě netěšilo, že jsem se stal tématem klepů v námořnictvu. A neměl jsem tušení, co o nás slyšel. Ale ať to bylo cokoli, mohl jsem zaručit, že se to hodně vzdalovalo pravdě.

„Kromě toho, Tanya měla hodně přátel,“ řekl. „My všichni bychom udělali totéž. Kdyby se naskytla příležitost.“

Kousl jsem se do jazyka.

„Podívejte, Davide, schvaluje to dokonce i Londýn. Neoficiálně samozřejmě. Proto od toho drželi newyorskou policii dál tak dlouho. Ale to, nad čím jsou poldové ochotní přimhouřit oko, má svoje limity. Hodně cukali vodítkem. Předvedl jste na jejich dvorku tu nejhorší hororovou scénku, jakou kdy viděli, a nechal jste je, aby se tvářili, jako že nemohou najít pachatele. Tisk je do Vánoc vykuchá na deset způsobů. Jsou poníženi.“

„Však oni to překousnou,“ řekl jsem, „nebo to prostě na někoho hodí. Na nějakého mizeru, kterého se už léta snaží zbavit. Nebylo by to poprvé. Ten, kdo za tím stojí, jim nejspíš prokázal službu.“

„Oni to takhle nevidí. Vážně, potřebovali jsme vás odtamtud dostat. Pronto. Dělal mi velké starosti, jestli už není pozdě.“

„Odešel jsem, protože jsem byl připravený. Nic jiného. Jediná moje otázka zní, proč jsem tady. Měl bych být zpátky v Londýně. Je načase vrátit se do práce.“

„To je. A právě proto jste přijel sem. Vaše další práce je tady.“

„Nemůže být. Nikdo nepracuje dvakrát ve stejné zemi. Tak zní pravidlo. To víte sám.“

„Technicky vzato je to jen zvyklost. Ale na tom nezáleží. Jde o to, že jste pořád ještě mimo službu. Oficiálně neexistujete. A to je právě teď důležité.“

„Proč?“

Fothergill si dal s odpovědí načas. Olízl si rty a já viděl, jak jeho oči zabloudily k místu na zdi ve stínu radiátoru pod levým oknem. Ke skvrně barvy o něco světlejší než její okolí. Nedávná oprava. Asi čtyři centimetry v průměru. Škodou podobného rozsahu může napáchat kulka i po tom, co projde někomu paží.

Okamžitě mi bylo jasné, co mě čeká. Domácí úklid. Znovu. Ta nejodpornější práce ze všech. A ve stejný okamžik mi došlo ještě něco. Že mezi mnou a mou tetou je další rozdíl.

Nijak mě nepotěší, když se moje předtucha potvrdí.

Ani trošku.

DVĚ

Pamatuji se, že v dávných dnech základního výcviku začínala různá cviční, kterých jsme se účastnili, pokaždé kompletní, formální instruktáží.

V raných dobách kurzu dbali cvičitelé na to, aby nám poskytovali maximum informací. Rozdávali nám tištěné rozpisy a věšeli všechny dodatky na velké nástěnky, které vévodily vstupní hale výcvikového centra. Když pak došlo k poklesu něčí výkonnosti, instruktoři věděli, že na vině jsou schopnosti toho člověka, nikoliv nepochopení jejich instrukcí. Vláčeli nás do konferenční místnosti po konci dlouhého běhu nebo nás tahali z postelí uprostřed noci, když jsme byli moc unavení na to, abychom se správně soustředili. Dávali nám málo času na vstřebání informací. A podrobnosti, které byly na začátku naprosto jasné, se stávaly s každým uplynulým týdnem nejasnějšími a méně spolehlivými.

V té době jsem si myslel, že to dělají proto, aby posilovali naši osobní iniciativu a schopnost spolehnout se na sebe samé. Rozhodně to tak fungovalo. A ať už to byl zamýšlený efekt nebo ne, naučilo nás to ještě něco jiného.

Že když něco na začátku vypadá dost bledě, je vysoká pravděpodobnost, že se to později zásadně zhorší.

Fothergill přinesl kávu, zavřel za sebou dveře a pověděl mi, jak se ho pokusil zabít muž, kterého znal deset let.

„Tak kdo je ten chlap?“ zeptal jsem se.

„Jmenuje se Tony McIntyre,“ odpověděl. „Je Skot. Komandér poručík, stejně jako vy. O pět let služby méně, ale dobrý agent. Aspoň jsem si to myslel.“

„Pracoval jste s ním už dřív?“

„Čtyřikrát. Na čtyřech různých kontinentech. A navíc když jsme byli oba instruktoři. Je zvláštní, jak se cesty některých lidí stále protínají.“

„A on byl v poslední době převelený sem?“

„Ne. Byl zrovna mimo službu. Přišel sem sám. Vyhledal mě. Pověděl mi, že sešel ze správné cesty – samozřejmě z toho vinil jiné lidi –, ale tvrdil, že se chce očistit.“

„Opravdu? Jen tak přišel a tohle vám pověděl?“

„Ano. Abyste tomu rozuměl, mám určité zkušenosti. Agenti to o mně vědí. A jsou to jenom lidé. Někdy uklouznou. Tohle nebylo poprvé, co mě někdo požádal, abych mu pomohl postavit se znovu na nohy.“

„A co podrazilo nohy jemu?“

„Zbraně. Nutkání je krást. Pak je prodávat. Nejrozumnějším pochybným typům. Za velké sumy peněz.“

„To není dobré.“

„Vlastně to bylo ještě horší. Nešlo jenom o zbraně. Padlo mu do rukou něco opravdu ošklivého. Bomba s nějakým jedovatým plynem. Podle všeho pěkný hnus.“

„Jenom jedna?“

„To je víc než dost.“

„Podpultovka?“

„Co myslíte?“

„Kde k tomu přišel?“

„Bůh ví. Ale strávil víc než dva roky v Afghánistánu. Byl jste tam někdy?“

„To si nevybavuju.“

„No, já tam byl. Dvakrát. A povím vám, je to tam šílené. Nepřekvapí mě nic, co si tam najde cestu. Nebo odtamtud.“

„A co měl s tím svinstvem v plánu?“

„No, v téhle fázi začalo jít do tuhého. Pověděl mi, že z toho dostal strach. Zjistil, co ten plyn dokáže. Uvědomil si, že je příliš nebezpečné vložit to do rukou náhodného teroristy. Takže chtěl uzavřít nějakou dohodu. Po mně chtěl, abych ji dojednal. Kvůli naší společné minulosti. Tvrdil, že jsem jediný člověk, kterému může věřit. Myslel si, že by ten plyn mohl prostě předat a pak své kupce vydírat, aby získal imunitu.“

„A vy jste s tím souhlasil? Kouřil jste snad v té době crack?“

„Podívejte, měl jsem ho rád. Znal jsem ho. Myslel jsem, že mu můžu věřit.“

„Ale zklamal jste se?“

„Prokoukl jsem ho. Víte, co se snažil udělat?“

„Nechte mě hádat. Prodat ten plyn. Shrábnout peníze. Nechat vás, abyste si to vyžral.“

„Správně, správně a správně. Bohužel.“

„A dál?“

„Uvědomil si, že po něm jdu. Oba jsme tasili zbraň. Oba jsme koupili kulku. Já si koupil nový koberec, abych zakryl skvrny od krve. On se dostal z budovy a zmizel. Londýn mi za to dal co proto. Pak poslal vás, abyste nás z toho maléru vytáhl. Teď, když jste zpátky na výsluní.“

„Pochybuju, že mi to vydrží, ale to je jedno. Kde je ten plyn teď?“

„Řekl mi, že ho vzal s sebou do Chicaga. Prodat ho. Myslím, že je pořád někde ve městě. Jenomže nevíme kde.“

„Výborně. Není nad přesné zpravodajské informace. A ten chlap? McIntyre?“

„Tady mám lepší zprávy. Máme spolehlivou stopu. Víme, kde se nechal zalátat.“

„A kde?“

„Na klinice kosmetické chirurgie, představte si to.“

„To ani náhodou. Je to moc na ráně. Nešel by na žádné místo uvedené ve zlatých stránkách. Našel by si jiný způsob, bez ohledu na to, jak vážně byl zraněný.“

„Ne. Policie tam zajistila chirurgické nástroje. Krev na nich se shodovala se vzorky, které po něm zbyly na mojí podlaze. Rozhodně tam byl. A díky systému, který tam mají kvůli hygieně, dokonce víme, který doktor ho ošetřil.“

„Je to jenom nastražené. Smrdí to na sto honů.“

„Normálně bych souhlasil. Ale nepadli jsme na tu kliniku náhodou. Je součástí řetězce. Tady a v Evropě. Pamatujete, že McIntyre vinil ostatní lidi z toho, že z něj udělali darebáka? No, tak jeden z nich řídí z Prahy žoldáky. Chlapík jménem Gary Young. Je to bývalý královský mariňák, stejně jako McIntyre. Sledujeme ho už léta. A využívá tyhle kliniky kdekoliv, kde jeden z jeho mužů potřebuje diskrétně ošetřit. Možná je i z části vlastní.“

„Pořád jste mě nepřesvědčil.“

„Sedí to, Davide. Kontrolovali jsme to. Byla to rozhodně McIntyrová krev. A podle toho, co tam policie našla, víme, že prodělal operaci. To znamená, že jeho rány byly vážné. Proto neměl moc na vybranou. Nemohl donekonečna chodit po městě, když z něho crčela krev. Někdo by si ho všiml.“

„Dobře. Třeba tam byl. Ale jak nám to pomůže?“

„Naši doktoři říkají, že bude potřebovat pooperační ošetření. Bude se tam muset vrátit. Nejspíš zítra nebo pozítří. Londýn chce, abyste tam byl a vyzvedl ho, až se objeví.“

„To je směšné.“

„Proč?“

„Zprvė proto, že se neukáže. I když to předtím risknul, rozhodně

nepůjde na stejné místo dvakrát. A za druhé proto, že i kdyby se objevil, nepotřebujete mě, abych ho sebral. Místní poldové to zvládnou sami.“

„Nemůžeme s tím jít za místní policií, Davide. Musíme to vyřídit vlastními silami.“

„Proč?“

„Ze dvou důvodů. Zaprvé je tu ten plyn. Je nutné ho najít.“

„To rozhodně. Ale já to dělat nebudu. Nijak to nesouvisí s bezpečností ambasády nebo konzulátu.“

„Nezapomínejte, že se mě McIntyre pokusil zabít.“

„To je směla. A je to něco, co musí vyřešit vnitřní bezpečnost. Ne já.“

„Jsou to rozkazy z Londýna, Davide. Tomuhle já nevelím.“

„Tak jste je měl zpochybnit. Protože ať už je řeč o mně nebo o někom jiném, je šilenství svěřit to jednotlivci. Na takovou práci by měli nasadit tým.“

„S tím musím souhlasit. Vlastně jsem o tým požádal. Ale Londýn to zavrhl. Jsou neoblomní. Chtějí, aby se to vyřídló diskrétně. Příliš mnoho lidí by mohlo vyvolat pozornost a o tomhle se žádný civilista nesmí dozvědět. A žádný z amerických úřadů. Jeden z našich lidí nechal ve velkoměstě našeho spojence povalovat smrtící chemickou látku, proboha. Pomyslete na následky.“

„Pomysleme na následky, když se něco zvrtné, protože jsme měli málo lidí. Doufám, že tady nejde o škrtý v rozpočtu.“

„Chápu vaše obavy, Davide. Ale díváte se na to ze špatného úhlu. Po tom, co se stalo v New Yorku, by se dalo říct, že máte doma vroubek. Je to tak? No a tohle je šance si to vyžehlit. Postavit svou kariéru zpátky na koleje. Tahle situace je vážná. Hrozí tu zostuzení několika vysoce postavených lidí. Když se o to postaráte, vysloužíte si spoustu odpuštění. A volání po posílách bude mít naprosto opačný efekt.“

Neodpověděl jsem.

„A ještě něco k zamyšlení,“ řekl. „Mám pořád slušné kontakty. Sproved'te to ze světa s minimálním rozruchem a ztratím za vás slovo. V blízkosti velice vlivných uší.“

„To je zajímavý úhel,“ připustil jsem s tušením nevyhnutelného. „Asi se o to pokusím. Máte tady někoho, kdo by mi mohl pomoci? Aspoň specialistu na zacházení s těmi chemikáliemi?“

„S tím plynem si nedělejte starosti. Je naprosto bezpečný. Jestliže zůstane v bombě.“

„To mi zní jako hodně velké jestliže. A ta druhá věc?“

„Londýn chce tvrdé zatčení. A dobře víte, že ta se provádějí sólo.“

Tvrdé zatčení. Při takových se obvykle používá spíš vak na tělo než pouta. Jsou zpravidla vyhrazena pro známé teroristy a únosce, kteří nějak proklouznou jakoukoliv jinou sítí. Používají se však i na ty naše lidi, kteří sešli ze správné cesty. Takové případy nebyly časté. Což bylo štěstí, protože provést je nebylo nikdy snadné. Bylo nutné postavit se vysoce motivovanému jedinci se stejným výcvikem, ale také se zvýšenou dávkou šílenství. Není to lehké a není to zábava.

„Tvrdé?“ řekl jsem. „Je to definitivní?“

„Ano,“ řekl. „Je mi líto. Ověřoval jsem to třikrát. Ale pro člověka jako vy by to neměl být problém, ne?“

„Budu si to muset ověřit osobně, dřív než o tom začnu vůbec uvažovat. Potřebuju to slyšet na vlastní uši.“

„Rozumím. Myslel jsem, že to řeknete. Už jsem zařídil telefonát s mojí účastí.“

„A chci McIntyrovu fotku. Co nejnovější.“

„Už je připravená.“

„A podrobnosti o tom plynu. A o té nádobě, ve které je uzavřený.“

„Mám snímky té bomby. Podle všeho se jedná o standardní model. Ale informací o plynu samotném zatím moc nemáme. Možná to bude ještě chvíli trvat.“

„A co ten doktor? Známe jeho jméno? Víme, jak vypadá?“

„Ano. Jmenuje se Alvin Rollins. Jeho fotka je na webových stránkách kliniky. Vytiskl jsem vám ji. Ještě něco?“

„Mobil.“

„Vy žádný nemáte?“

„Ne.“

„No, to budeme muset napravit. Budu od vás chtít pravidelná hlášení, Davide, kdykoliv budete mimo tuhle budovu. Když nebudu vědět, kde jste, nedokážu vám pomoci. Naštěstí tady máme pár volných přístrojů. Osobně si myslím, že bude nejlepší udržovat spojení. Význam komunikace při operaci jako tahle se nedá dost zdůraznit.“

„Jen klid. Budu vás informovat. Ale kromě mobilu budu potřebovat i zbraň. Čistou. Ta stará mi nedopatřením spadla do East River.“

„Dole si můžete vybrat z obvyklé nabídky.“

„Vyhovuje mi beretta.“

„To není problém. Nechám je poslat nahoru. Už je to všechno?“

„Ještě jedna věc. Doprava. Budu potřebovat auto.“

„Zavolám do garáží. Jsou kousek od O'Hareova letiště. Měli by mít něco volného.“

„Díky. Ale nemyslím, že to dopadne. Mám na mysli něco dost konkrétního. A pochybuju, že to máte ve své stáji.“

TŘI

Deset let je u zpravodajské služby Královského námořnictva klíčový milník. Když ho dosáhnete, dostanete týden dovolené ročně navíc. Lepší péči o pozůstalé v případě úmrtí ve službě. A zjistíte, že si můžete začít vybírat, který směr nabere vaše kariéra. Pokud vydržíte tak dlouho. A pokud o to stojíte.

Jednou z nejoblíbenějších možností je stát se instruktorem na částečný úvazek. Akreditační proces není nijak náročný, a jakmile máte certifikát, nacházíte se jednou nohou v terénu a jednou ve třídě. Časově to vychází v poměru zhruba osmdesát na dvacet a tenhle způsob práce má mnoho výhod. Zpestří váš každodenní život. Na několik týdnů v kuse vás uchrání od života na ostří nože, jako byste byli na placené dovolené. A zajistí, že nové rekruty učí lidé znalí každodenní praxe.

Přes všechny výhody mě však ta představa nikdy nelákala. Mám rád život na ostří nože. A myslím si, že bych nedokázal spolupracovat s lidmi, kteří posuzují účastníky kurzů. Protože ti podle mých zkušeností nehledí pokaždé na to, co je pro vás důležité poté, když necháte třídu za sebou.

Při výcviku hodnotí schopnost agentů řídit se instrukcemi.
V terénu záleží jen na splnění úkolu.

Bylo mi jedno, co Fothergill říká. Už příliš dlouho nebyl v terénu. Nepředvídal, jak bude McIntyre uvažovat. Pokud se ten chlap dokázal dostat z Afghánistánu do Spojených států s bombou ilegálního vojenského plynu pod kabátem a nenechat se chytit, musel být docela schopný. Nebyla šance, že bude tak pitomý, aby se k té klinice ještě jednou přiblížil. Nejlepší, v co jsme mohli doufat, bylo, že se obrátí na stejného doktora. Takže jsem plány Londýna trochu změnil. Na druhý den jsem nešel dovnitř a nenašel si záminku, proč bych se tam celé hodiny potloukal, jak navrhovali. Zůstal jsem tam jen tak dlouho, abych ověřil, že se Rollins – ten chirurg identifikovaný chicagskou policií – dostavil do práce. V podzemních garážích jsem našel jeho stříbrné BMW. Postaral jsem se, abych měl výhled na oba požární východy vedoucí na ulici stejně jako na hlavní vchod. Pak jsem se ukryl a čekal.

Policista, který mi toho rána dovezl k hotelu policejní Ford Crown Victoria Police Interceptor, byl příjemně nadšený svou prací. Poskytl mi dlouhý výklad o jeho motoru V8. Jeho účinné převodovce a brzdách. Vylepšených pérech a tlumičích. Speciálních krytech kolem palivové nádrže. Kevlarových výplních předních dveří. Plátech proti bodnutí nožem v opěradlech předních sedaček. Ale kupodivu se nezmínil o jediné vymoženosti, na které mi skutečně záleželo. O vzhledu interiéru. To auto bylo vyrobené tak, aby vypadalo přesně jako taxík. A fakt, že devadesát procent taxíků jsou také Fordy Crown Victoria, poskytoval zásadní výhodu. Zaparkovaný v ústí uličky mezi domy naproti klinice byl prakticky neviditelný.

Původně jsem pochyboval, zda by McIntyre po svém střetu s Fothergillem riskoval návštěvu oficiálního zdravotnického zařízení, ale když jsem tu budovu uviděl, pochopil jsem, že v její prospěch mluví několik faktů. Zprv její poloha. Byla na rohu Illinois a State Street.

Necelé čtyři bloky od konzulátu, takže ve vzdálenosti, kterou mohl i zraněný urazit pěšky. Pak to byla její klientela. Neustálý proud přicházejících a odcházejících lidí McIntyroví poskytoval slušné krytí. Mnoho z nich bylo také v obvazech, takže by neupoutal pozornost. Když jsem vzal v úvahu i její rozvržení, byl jsem připravený změnit názor. Měla několik východů, což snižovalo riziko, že bude zahrán do kouta. A kdyby se mu podařilo získat dopravní prostředek, mohl by se snadno dostat k únikovým trasám na sever, jih, východ a západ.

Věděl jsem, že je pravděpodobné, že se tam McIntyre neobjeví. Buďto pooperační prohlídku úplně vynechá, nebo si najde jiného doktora. A pokud se skutečně rozhodne pro doktora Rollinse, může pro něho poslat taxík. Nebo auto s profesionálním řidičem. Ani jedna možnost by nepředstavovala žádnou tragédii. Jenom by mi ztížily sledování. Ale nakonec, po dvou a půl hodinách – těsně před jedenáctou – jsem uviděl stříbrné BMW vyjíždějící z garáží kliniky. Doktor seděl za volantem. Sám. Odbočil doleva na východ, směrem k jezeru. Pustil jsem mezi nás dvě další auta a pak se zařadil do provozu za něho.

Rollins řídil klidně, neodbočoval na poslední chvíli ani nedělal nečekané manévry. Nesnažil se skrýt, kam má namířeno, což mě dovedlo k myšlence, že neví, kde je cíl jeho cesty. Nejspíš měl dostat instrukce od McIntyry v průběhu cesty. Nejspíš několikrát. Tak bych to udělal na McIntyrově místě já – zraněný, nucený se skrývat, bez podpory, v cizím městě.

Pokračovali jsme po Illinois Street, podjeli Michigan Avenue, zahrnuli doprava do Columbus Avenue a nakonec se ocitli v Lake Shore Drive. Minuli jsme Muzeum přírodní historie a fotbalový stadion Soldier Field po levé ruce. Pak jsme projeli středem kongresového centra McCormick Place, světlého napravo, tmavého a záhadného nalevo. Rollins jel pomalu prostředním pruhem. Držel jsem se ho – někdy dvě auta za ním, někdy tři – dokud jsem si nebyl jistý, kam míří. Na letiště Midway. Spokojeně jsem zpomalil, až jsem byl šest

aut pozadu. Rollins byl amatér. Nic nenaznačovalo, že by se bál sledování, ale opatrnost není nikdy na škodu.

Hlavním důvodem, proč McIntyre poslal Rollinse na letiště, bylo znemožnit jakékoliv vzdušné sledování zorganizované chicagskou policií. Ani policejní vrtulníky nesmějí operovat v blízkosti komerčních letových tras. Ale nabízely se dva další důvody. Jedním bylo poskytnout Rollinsovi bezpečné místo, odkud by si mohl zavolat pro instrukce. V těch rozlehlých veřejných prostorách bylo množství telefonních automatů. McIntyre určitě věděl, že Rollinsovi nemůže zavolat z mobilu. Dokonce ani poslat z něj e-mail. Každý, kdo to udělá, si přímo říká o sledování. Vsadil bych libru proti penci, že Rollins dostal pokyn nechat mobil zamčený ve své ordinaci pro případ, že by ho přemohlo pokušení. Druhým důvodem bylo poskytnout mu šanci vyměnit auto. Kdyby měl McIntyre čas na přípravu, nechal by na jednom z parkovišť vůz s klíčky ukrytými poblíž. Za daných okolností se však musel spolehnout na auto z půjčovny. Z poutačů, které jsem viděl přechozího dne, když jsem projížděl městem, jsem věděl, že na letišti Midway má pobočky osm půjčoven. Všechny měly svá auta ve stejném parkovacím domě. V tom, kam jsem viděl zajet Rollinse jednadvacet minut poté, co odjel z kliniky.

Výjezd z garáží byl poměrně široký. Bylo tam sedm závor s pokladnami. Čtyři byly toho rána zavřené, tak jsem si našel místo za několika vozidly údržby, odkud jsem viděl na další tři. Během následujících třiatřiceti minut z garáží vyjelo devadesát osm aut, z toho sedm stříbrných BMW. Čtyři měla správné stáří a model, ale žádné nepatřilo Rollinsovi. Svoje musel nechat uvnitř. Protože vyměnil auto. Za bílý Ford Taurus. Viděl jsem ho projet střední závorou příkrčeného na předním sedadle a od jeho velkých rolexek se odrazilo světlo, když ukazoval obsluze parkovací lístek autopůjčovny.

Rollins se cestou z letiště zastavil u čtyř telefonních automatů. Jeden byl na benzince. Jeden zvenčí na restauraci McDonald's. Jeden u Starbucks. A jeden v tetovacím salonu, což mu zjevně moc nesesedlo.

Po každém telefonátu jsme se kus vrátili ve vlastních stopách a náhodně měnili směr. A vždycky, když se vrátil za volant, řídil o něco trhaněji a chaotičtěji. Bylo znát, že je nervózní, v Clybourn Street projel na červenou a na podivné šestiproudé křižovatce mezi Halsted Street, Fullerton Street a Lincoln Avenue se skoro srazil s minivanem. Nakonec, poté co jsme urazili skoro osmdesát bezcílných kilometrů, Rollins zpomalil. Zahnul vpravo z Orchard Street na Arlington Place. V řadě aut zaparkovaných před starým činžovním domem s kamenným průčelím byla mezera. Rollins si jí všiml pozdě, strhl svůj taurus ostře k chodníku a s trhnutím zastavil s jedním kolem na obrubníku. Auto se opilecky zhouplo na tlumičích. Zaparkoval jsem ford o půl bloku dál a vrátil se pěšky po protější straně ulice. Rollins zůstal přesně deset minut ve svém autě. Seděl strnule zpřímá a oči mu tékaly mezi hodinkami a zpětným zrcátkem. Odhadl jsem, že se řídí instrukcemi. Nejspíš McIntyrova představa o ochraně před sledováním.

Oba si mohli ušetřit čas.

Rollins se ještě jednou ustrašeně ohlédl, pak nemotorně vystoupil na chodník a vytáhl za sebou černou koženou lékařskou brašnu. Šel pomalu, skoro jako by mě zval, abych se vydal za ním. Díval jsem se, jak kráčí půl bloku zpátky po Orchard Street, pak se náhle otočil na patě a zamířil rychle zpět ke svému autu. Cestou okatě zíral na každého, kdo šel proti němu. Usmál jsem se a zůstal stát schovaný za dodávkou UPS, dokud neprošel kolem mě skoro až ke křižovatce s Geneva Terrace. Pak jsem ho následoval. Odbočil vpravo, a jak se pořád ohlížel za sebe, málem vběhl pod kola blondýně v toyotě, která vyjížděla z úzké příjezdové cesty. Omluvně jí zamával a okamžitě přešel ulici stále ve směru k Fullerton Street. Ale než došel ke křižovatce, zahnul doleva do vedlejší uličky. Byla čistá. Rovná. Asi sto sedmdesát metrů dlouhá. Na druhém konci jsem viděl zadní vchod do moderního činžovního domu. A ta ulička byla dost široká na to, aby se v ní mohla vyhnout dvě auta, pokud jela pomalu. To ji dělalo širší než ulice v některých městech, kde jsem byl. Mnoho z domů, kolem kterých

vedla, mělo garáže nebo parkovací stání. Co tam však chybělo, byla čísla domů. Rollins zpomalil a zdálo se, že počítá branky. Zastavil před desátou od konce, chvilku sbíral odvalu a pak zmizel z dohledu.

Dorazil jsem k brance právě včas, abych viděl Rollinse stát u boku velkého domu postaveného z červených cihel. Měl tři podlaží a ozdobné kamenné římsy okolo hlubokých arkýřových oken s výhledem na zadní dvůr. Odhadl jsem, že to původně bylo sídlo pro jednu rodinu, které později rozdělili na jednotlivé byty, soudě podle železného požárního schodiště, které zaplňovalo mezeru mezi ním a sousedním domem. Byty byly teď neobydlené, což jsem poznal podle plevelu na zadním dvoře a prázdných pokojů, do nichž jsem viděl špičatými zadními okny.

Byla to dokonalá skryš. McIntyre měl štěstí, že ji našel.

Boční vchod se otevřel a Rollins vstoupil dovnitř. Pohyboval se strnule, jako by se mu tam nechtělo. Chvilku jsem počkal, jestli zase nevyjde. I když to vypadalo slibně, pořád existovala možnost, že si tam šel jenom vyzvednout další instrukce. Ale dveře zůstaly zavřené, takže jsem zavolał Fothergillovi a informoval ho o nejnovějším vývoji. Celý den jsem se mu neozval. Po posledním rozhovoru s Tanyou v New Yorku se mi telefonování dost přičilo a on rozhodně nepatřil k lidem, s nimiž bych si chtěl popovídat. Vyklubala se z něho typická kancelářská krysa samá otázka, pochybnost a obava, tak jsem ho odbyl nezbytným minimem informací a vrátil se k práci. Přepnul jsem mobil na vibrace. Pak jsem proklouzl brankou sousedního domu a tiše postupoval k budovám krytý plotem.

Podle velikosti dvou kontejnerů na odpady u zadní zdi jsem odhadl, že tenhle dům je také rozdělený na jednotlivé byty. Levý kontejner byl jenom třicet centimetrů od plotu, tak jsem vyzkoušel jeho víko a pak na ně vylezl. Odtamtud jsem se mohl natáhnout přes plot a chytit se nejnižší vodorovné plošiny McIntyrového požárního schodiště. Plot vypadal příliš chatrně na to, aby mě unesl, tak jsem se opřel jednou nohou o zeď a přehoupal se na druhou stranu. Chvilku jsem

zůstal viset na rukou a pak jsem dopadl na zem tak, abych se vyhnul nejnižšímu plechovému schodu. Nevěděl jsem, kde v budově se McIntyre skrývá, takže jsem si nemohl dovolit žádný hluk.

Z nosníků podpírajících požární schodiště se loupaly velké vločky tmavočervené barvy a celá konstrukce byla hodně zrezlá, ale když jsem zkusil spodní schod, neprohnul se ani nezavrzal. Ten nad ním na tom byl stejně. Na první plošinu jsem se dostal úplně potichu. Táhla se po celé šířce domu. Na každém konci na ni vedly požární dveře a byl na ni výhled ze čtyř oken. Zkusil jsem oboje dveře. Byly zamčené. Všechna okna byla zavřená. Dvě však měla mléčná skla a to znamenalo, že vedou do koupelen. Což bylo dobře. V koupelnách lidé netráví tolik času jako v ložnicích, kuchyních nebo obývacích pokojích. A kdokoliv, kdo by byl náhodou uvnitř, by se sotva zmohl na obranu.

Vybral jsem si okno nalevo, protože bylo blíž. Přejel jsem prsty mezi římsou a měkkým, hnijícím dřevěným rámem. Pak jsem jimi zatlačil na střed, kde jsem odhadl, že bude západka. A zatáhl jsem.

Okno povolilo s tichým, vlhkým zapraskáním, jako když se roztrhne mokrá kartonová krabice, a já zachytil zbytky zámku dřív, než dopadly na plošinu. Sklonil jsem se pod okno a dvě minuty počkal. Uvnitř se nic nepohnulo, takže jsem vlezl do místnosti a stoupl si na konec vany. Seskočil jsem dolů a přešel ke dveřím. Rozhlédl jsem se po chodbě a zamířil po schodech dolů.

Za normálních okolností bych očekával, že McIntyre dá přednost jednomu z pokojů nahoře. Měl by z něj lepší výhled na kohokoliv přicházejícího zvenčí. Byl by také dál od náhodných vetřelců slídících po něčem, co by se dalo ukrást. A získal by taktickou výhodu, kdyby bylo nutné, aby bránil své postavení. Ale v té chvíli jsem ho nechtěl přímo najít. Důležitější bylo zadržet doktora Rollinse, až vyjde z budovy. Mohl mi poskytnout informace o McIntyrově stavu. Jestli je ozbrojený. Kde se nachází a jak to v jeho úkrytu vypadá. A možná mi i poradit, jak přesvědčit McIntyru, aby otevřel dveře a já je nemusel vyrazit.

Nejdřív jsem si myslel, že v prvním patře jsou dva byty, protože kolmo po obou stranách skleněných dveří, vedoucích do velké čtvercové vstupní haly, byly vchodové dveře. Jedny byly zamčené, ale druhé se otevřely, jakmile jsem se dotkl kliky. Vedly do širokého prostoru s dlaždicovou podlahou, zářivkami a nerovnými bílými zdmi. Byl prázdný, ale podle stop na dlažbě a zbytcích potrubí všude kolem jsem odhadl, že to bývala prádelna. Nepochybně praktická pro lidi, kteří ten dům kdysi obývali. A rozhodně šikovná teď pro mě.

Ještě jsem se přehraboval v suti na podlaze a hledal kus trubky, která by mi mohla posloužit jako záložní zbraň, když jsem uslyšel zvuky v chodbě nad sebou. Rychle jsem vklouzl za dveře a zkontroloval výhled mezerou na straně pantů. Kroky došly ke schodům a začaly sestupovat. Byl to jeden člověk a spěchal. Dorazil do přízemí. Pak jsem uviděl odraz postavy v proskleném vchodu. Byl to doktor Rollins. Proběhl chodbou a třesoucí se rukou sáhl po klice. Dveře se nepohnuly. Bojoval s nimi, soustředil se pouze na zámek a nevěnoval pozornost svému okolí. Desetileté dítě k němu mohlo dojít a poklepat mu na rameno, aniž by si toho všiml. Takže nebylo žádné umění přitisknout mu levou ruku na ústa, pravou ho popadnout za límec a odvést ho dozadu do prádelny, mimo dohled.

Zavřel jsem za sebou nohou dveře a dostřkal Rollinse do středu místnosti, kde bylo dost světla a místa. Jeho třas se každou vteřinou zhoršoval a já nechtěl, aby se úplně přestal ovládat. Aspoň zatím.

„Slyšíte mě?“ zeptal jsem se. „Rozumíte, co říkám?“

Cítil jsem, jak se mu napjaly svaly na krku, ale neodpověděl.

„Doktore Rollinsi, slyšíte mě?“ zopakoval jsem. „Nemáte se čeho bát. Jsem tady, abych vám pomohl. A teď, když vás pustím, slíbíte mi, že nebudete dělat hluk?“

Neznatelně trhl hlavou.

„Tohle je důležité, doktore,“ řekl jsem. „Musím si být jistý. Tady jde o bezpečnost nás obou. Takže, když vás pustím, budete křičet?“

Tentokrát přešel do opačného extrému a divoce zavrtěl hlavou.

Sundal jsem mu levou ruku z úst, a když uplynulo dvacet vteřin, aniž zaječel, pustil jsem mu límec.

„Výborně,“ řekl jsem. „Děkuju. A teď se obraťte. Promluvíme si.“

Rollins se nepohnul.

„Máte něco s nohama?“ řekl jsem.

Neodpověděl.

„Vrostly vám do země?“

Dál mlčel.

„Brouzдал jste se v mokrém cementu?“ zeptal jsem se. „Mám zavolat hasiče?“

Pořád nic.

„Zjednodušíme to,“ řekl jsem. „Otočte se. Odpovídejte na moje otázky. Nebo odsud odejdu a nechám chicagskou policii, aby si vás vyzvedla.“

Rollins tiše zasténal a začal se kolébat ze strany na stranu, ale neobrátil se.

„Ten chlap nahoře není žádný kůrový zpěvák,“ řekl jsem. „Pomáháte hledanému zločinci. Byl jste přistižen při činu. Policie vás chce strčit do basy. A vy víte, co se stane chlapovi jako vy v base, že, doktore?“

Rollins znovu zamrkal.

„Víte, co tam s vámi udělají?“ řekl jsem. „Aby bylo jasno, nebudete to vy, kdo bude dávat injekce.“

„Jste nechutný,“ řekl.

„Možná,“ připustil jsem. „Ale chcete to, doktore? Noc za nocí?“

„Ne,“ řekl nakonec. „Jistě že ne – ale – ale – prosím. Neměl jsem na vybranou.“

„Teď máte,“ řekl jsem. „Jít do basy, nebo si se mnou promluvit. Vybírejte moudře. Jsem jediný, kdo vám může pomoci.“

„Jak? Jak mi můžete pomoci?“

„Obraťte se a promluvíme si.“

„Kdo jste? Co můžete udělat?“

„Otočte se. Hned.“

Nepohnul se.

„Venku jsou policisté,“ řekl jsem. „Je jich dvanáct. Když budete mít štěstí, jenom vás zastřelí. Mohl byste zemřít v téhle místnosti. Asi za třicet vteřin. Pokud mi neukážete obličej.“

Rollins se šouravě otočil v těsném kruhu. Dělal malé, pomalé kroky jako stařec s artritidou. Zíral na podlahu. Nic neříkal. Jeho oči se vyplazily až k mým kolenům. Počkal jsem. Pak se zvedly k mému pasu. K hrudi. Zarazil se. Protřel si zrak. A nakonec se mu podařilo pohlédnout mi nejistě do obličeje.

„Jmenuju se David Trevellyan,“ řekl jsem. „Jsem z britského konzulátu. Ten muž, kterému pomáháte, je můj přítel. Nebo spíš byl. Proto jsem ochotný vám pomoci.“

„On je váš přítel?“ řekl Rollins. „Je to psychopat. Je šílený.“

„Ne, je to voják. Veterán z Afghánistánu. Má posttraumatický syndrom. Hodně zlý, co jsem slyšel.“

„Tak co dělá v Chicagu? Honí mě po celém městě? A ohrožuje moji rodinu? Tohle udělal, víte? Proto jsem mu pomohl. Nebyly v tom žádné peníze.“

„To je dlouhý příběh. On sám neví, co dělá. Možná mě ani nepozná, je už hodně mimo. Ale jestli ho nepřemluvím, policie ho zastřelí. Polovina těch poldů venku jsou odstřelovači. Je jich šest. Prvotřídní experti. Mám jedinou šanci ho zachránit. Jen jeden pokus.“

„To není můj problém. Já svoje udělal. Proč mě prostě nenecháte jít?“

„Nechám. Ale nejdřív potřebuju vaši pomoc.“

„Jenom jsem poskytl základní ošetření raněnému. Jsem doktor. Je to moje povinnost daná přísahou. A teď chci odejít. Hned.“

„Nahlásil jste jeho střelné zranění policii?“

Neodpověděl.

„Mluvíte o povinnosti,“ řekl jsem. „Nahlásil jste to?“

„Asi ne,“ řekl. „Měl jsem co dělat, abych mu zachránil život. Proč? Záleží na tom vůbec?“

„Záleží. Protože jste spáchal trestný čin. Jako lékař jste podle něko-

lika zákonů – státních i federálních – povinen hlásit veškerá střelná zranění. Okamžitě. Než pacient odejde z vaší péče. Když to neuděláte, máte malér.“

„Počkat. To jsem nevěděl. Jsem plastický chirurg, proboha. Nejsem zvyklý na kriminálníky. Ani na šílené vojáky nebo co je zač.“

„Na tom nezáleží. Je to porušení zákona. Z toho se nevymluvíte. Jestli vás předám policii, budete vyřízený. A přesně to udělám. Hned teď. Pokud...“

„Pokud co? Co chcete?“

„Informace. Chci vědět všechno o situaci toho muže nahoře.“

„Není problém. Povím vám to. Nakreslím vám plánky, jestli chcete.“

„Jenom mi to povězte. To bude stačit. A ještě něco.“

„Co?“

„Zavolám do své kanceláře. A pak chci, abyste šel nahoru se mnou.“

„Proč?“

„Napadlo mě, že byste možná rád ještě jednou zaklepal na jeho dveře.“

ČTYŘI

Když jsem byl dítě, moc rád jsem se díval na filmy. Jakékoliv. Kriminální. Špionážní. Válečné. Katastrofické. Komédie. Na všechno, co mě mohlo přenést do jiného světa. Vzpomínám si, že jsem seděl prakticky u všeho, co v bedně dávali.

Až na muzikály, pochopitelně.

Tehdy bývalo v televizi méně kanálů a nebylo video ani DVD, ale i tak jsem měl slušný výběr. Na BBC dávali například jeden film každou sobotu. V podvečer. Z nějakého důvodu to často byly kovbojky. Musely být levné. Ale mně to nevadilo. Měl jsem je rád. Býval v nich galantní hrdina, kterému jste mohli držet palce. Krutý zlosyn, kterého jste mohli nenávidět. Krásná dívka v nesnázích. Spousta šarvátek, které se daly týden nato přehrávat na školním dvoře. Jistota, že dobro vždycky zvítězí nad zlem.

A ať byl děj sebenapínavější, nebyl důvod k obavám.

Protože jste se mohli spolehnout, že když půjde do tuhého, pokaždé dorazí kavalerie.

Zastavil jsem Rollinse v polovině druhého ramena schodiště. Už jsem ho přinutil, aby mi čtyřikrát popsál byt, ve kterém se McIntyre schoval, ale i tak jsem to chtěl vidět na vlastní oči. Nedůvěřoval jsem amatérům. Zvlášť ne takovým, ze kterých jsem měl pocit, že by udělali cokoli, aby si zachránili kůži. Zrcátko, které jsem vzal z jeho doktorské kabely, bylo malé, ale poskytlo mi dost dobrý výhled, jenž naznačoval, že jeho popis byl celkem přesný. Neviděl jsem nic, co by mělo zmařit plán, na kterém jsem se dohodl s Fothergillem. Vytáhl jsem tedy mobil, nastavil hlasitost na jednu čárku, nařídil časovač na čtyři minuty a podal ho Rollinsovi.

„Dobře, doktore,“ řekl jsem. „Kde budete čekat?“

„Tady,“ řekl. „Přímo na tomhle místě.“

„Pohnete se?“

„Ne. Ani svalem.“

„Kolik hluku uděláte?“

„Žádný hluk. Vůbec žádný.“

„Časovač v mobilu spustí. Co vy?“

„Umlčím ho. Okamžitě.“

„A pak?“

„Půjdu k těm dveřím. Zaklepu třikrát a po pauze ještě třikrát. Přesně jak mi řekl, když mě sem povolal.“

„Dobře. A až uslyšíte v bytě kroky?“

„Uteču. Rychle. Ani se neohlédnu.“

Nebyl to nejlepší plán na světě, ale neměl jsem moc možností. Za normálních okolností bych se hned poté, co jsem měl potvrzenou polohu terče, mohl stáhnout a povolat zásahovou jednotku. Z SAS. Nebo SBS. Případně policii či speciální síly hostitelské země, pokud bychom jim důvěřovali nebo jim řekli předem, co děláme. Každopádně by se o zbytek postaral ten, kdo by to převzal. Vynutil by si vstup. Vyhnul se nastraženým pastem. Vyčistil prostor před sebou. Byla to velmi promyšleně rozdělená práce. Ale tentokrát Londýn žádnou

pomoc nevyslal. A zapojení chicagské policie vyloučil. Bylo mi líto, že těch dvanáct poldů venku bylo vymyšlených, protože takhle mi s odvedením pozornosti mohl pomoci jen doktor Rollins. Nebyl jsem ve zvlášť záviděníhodné situaci a neměl jsem moc času. Čtyři minuty nebyl moc dlouhý čas, abych se dostal na žádoucí pozici. Rád bych měl víc, ale věděl jsem, že to nemůžu riskovat.

Stinnou stránkou postavení čerstvého rekruta u námořnictva je to, že vás využívají na nejrůznější psychologické testy. S jejich výsledky nás pak seznamovali během výcviku, takže jsem věděl, že vážně překračuji časový limit, po který se dá vyděšeným člověkem manipulovat. Když na něho tlačíte příliš dlouho, začne se jeho mozek vzpomínat. Začne zpochybňovat všechno, co mu říkáte. Pochopí, že situace není taková, jak jste mu ji vykreslili. Začne pochybovat o všem ostatním. A nejspíš praskne do bot. Proto jsem v okamžiku, kdy jsem ho opustil, zamířil zpátky dolů a do bytu, který jsem si předtím otevřel. Vylezl jsem oknem ven. Pak jsem se vyplížil po požárním schodišti o jedno patro výš a opatrně zkoušel každý schod, než jsem položil nohu na ten špinavý, zrezlý kov.

Rollins potvrdil, že byt, ve kterém se McIntyre usadil, má stejné uspořádání jako ten pod ním, tak jsem došel k oknu koupelny a podíval se na hodinky. Zbývalo mi osmnáct vteřin. Vypáčil jsem okno od rámu a zasunul prsty do úzké škvíry. Dřevo okolo okna bylo sušší a méně shnilé, a zatímco jsem čekal, až uplyne čas, cítil jsem, jak se mi několik třísek pomalu zapichuje do kůže. Na dlaň mi právě stekl tenký čárek krve, když vteřinová ručička konečně doběhla ke dvanáctce. Věděl jsem, že by se měl ozvat časovač v mobilu. Představil jsem si, jak ho Rollins vypíná. Vstává. Vychází po zbývajících několika schodech. Přistupuje ke dveřím. Zvedá ruku. Soustředí se. Klepe. McIntyre to slyší. Poznává signál. Jde to prověřit. A na okamžik si nechává nekrytá záda.

Zhluboka jsem se nadechl, zabral a otevřel okno.

McIntyre nenechal v koupelně nic, co by naznačovalo, že je byt obý-

vaný. Na podlaze pod oknem však leželo několik zaprášených stránek novin, naoko náhodně pohozených, ale rozmístěných tak, aby na nich přistála vetřelcova noha. Ta pozice byla příliš dokonalá, než aby to mohla být náhoda. Tak jsem se posunul ke straně, stoupl pravou nohou na okraj vany a obešel je. Pak jsem se podíval pod ně. Něco tam bylo ukryté. Pruh bublinkové folie. Nevím, kde ji vzal, ale na to, že musel improvizovat, se mu podařilo docela slušné poplašné zařízení. Ten chlap byl rozhodně pečlivý. Byla jen škoda, že své schopnosti a trénink nevyužil správným způsobem. Oběma by nám ušetřil spoustu problémů.

Mezi mnou a dveřmi nebyly žádné další překážky, tak jsem přešel místnost a na okamžik se zastavil, abych naslouchal. Nejprve jsem neslyšel nic. Už jsem si začínal myslet, že to Rollins musel zabalit a utéct, když tu jsem zachytil slabý zvuk. Přícházel zleva. Z druhého konce chodby, kde měl být obývací pokoj. Noha židle možná škrábala o podlahu. A následovaly kroky. Jednoho páru nohou. Opatrné. Blížily se. Dorazily ke dveřím přede mnou, ale nechal jsem je projít kolem. Přestože byl McIntyre zraněný, neviděl jsem důvod pustit se s ním do křížku, když se tomu budu moct vyhnout. Tak jsem mu poskytl další dvě vteřiny, aby se přiblížil ke dveřím do bytu. Potom jsem vyšel do chodby a zvedl berettu tak, že mu mířila na týl hlavy.

„Komandéře McIntyre,“ řekl jsem. „Stůjte. Jsem váš kolega.“

Zastavil se, paže u boků a stejnou berettu v pravé ruce.

„Předkloňte se,“ řekl jsem. „Položte zbraň na podlahu. Zlehka.“

Pokrčil kolena, aby dosáhl na zem, ale v pase se držel zcela zpříma. Ten pohyb vypadal neobratně. Rollins mi pověděl, že byl McIntyre při přestřelce s Fothergillem postřelený do břicha. Asi se ještě úplně nezotavil po operaci. Nebo aspoň chtěl, abych si to myslel.

„Vstaňte,“ řekl jsem. „Ruce nad hlavu. A odkopněte tu pistoli za sebe.“

Zatím to šlo dobře. Zastavit ho bylo snadné. A já stále přemýšlel, jestli se stejně snadno vzdá té bomby s plynem, když tu se dveře do